

f. Eks. ved kostbare Havneanlæg og ved Hjælp til Anskaffelse af store Fiskefartøjer og lignende Forholdsregler, synes det urimeligt ikke at ville gaa til en saa ringe Sag som denne, der dog kan blive til stor Nytte for Fiskeriet. Det er kun ubetydeligt, hvad der her fordres fra Statskassen for at bringe Fiskeriet den Støtte, det herved vil kunne faa. Det første Punkt om toldfri Indførelse af Salt, naar det anvendes til Salterier, vil ikke koste Statskassen det allermindste. Det forholder sig jo nemlig nu saaledes, at Salterier saa godt som ikke kunne drives her i Landet paa Grund af den bestaaende Told paa Salt. Der indføres næsten ikke Salt til det Brug, og naar Saltet bliver gjort toldfrit til dette Brug, vil det jo sige, at Statskassen ikke lider noget Tab derved. Grunden til, at det ikke kan betale sig at salte Fisk her, er simpelthen den, at skønt der hviler en Beskyttelse paa den Industri, at nedsalte Fisk — nemlig $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund saltet Fisk, — er Tolden paa Salt saa stor, at den fuldstændig ophæver denne Beskyttelse. Tolden paa Salt er nu 1 Øre pr. Pund. Til 300 Pd. Fisk gaar 1 Tønde Salt, der vejer 300 Pd., og det vil altsaa ses, at den Beskyttelse af $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pund saltet Fisk forsvinder ligefrem i Salttolden. Dertil kommer det mærkelige Forhold, at de Fisk, som saltes paa Island og Færøerne, og for hvilke der paa disse Steder er Toldfrihed for Salt, føres ogsaa frit ind her som kommende fra danske Bilande. Men paa samme Tid lægges der Hindringer i Vejen for, at den overflødige Fisk, der kommer i Land paa flere Steder her, kan blive saltet og benyttet paa den heldigste Maade, idet vi paa den ene Side maa konkurrere med Udlandet og paa den anden Side med den saltede Fisk, som af Handelsfirmaer indføres her fra Island og Færøerne. Uden Tab for Statskassen kan der altsaa gives vore danske Fiskere samme Ret som Bilandene og som de Fiskere have, som gaa til Island og Færøerne, og faa Attest fra Myndighederne deroppe om, at det er dansk Fisk, som er fanget under Kysten og saltet der for saa at indføres her i Landet. Man skulde synes, at dette Forslag med Lethed kunde gaa igennem, og at der i ethvert Fald ikke fra den højt-

ærede Finansministers Side vilde kunne rejses nogen Indvending herimod. Det næste Punkt vedrører Østersfiskeriet. Efterhaanden som Fiskeriet ved havgaaende Fartøjer har udviklet sig, er det naturligt, at Fiskerne søge alt det Erhverv, som til forskellige Tider ligger for, og blandt disse Bierhverv er Østersfiskeriet i det aabne Hav af stor Vigtighed eller kan rettere blive det for Fiskerne. Efter min Mening burde dette Lovforslag egenlig være fuldstændig overflødig. Østersfiskeriet paa dansk Grund og i danske Farvande er et Regale; det tilhører Staten, ingen andre maa fiske uden dem, til hvem det er bortforpagtet. De Østers derimod, der ligge ude i det aabne Hav uden for alle Nationalitetsgrænser, maa det staa alle frit for at fiske. Det vil dog være urimeligt at lægge Hindringer i Vejen derfor, da vore Fiskere ellers paa alle Enemærker maa konkurrere med fremmede Fiskere, men dertil kommer, at det overalt i vor Lovgivning hævdes, at dansk Skibsdæk, hvorover vort nationale Flag vajer, ogsaa er dansk Grund, og i det Øjeblik, hvor danske Fiskere skrabe Østers i Nordsøen i et aabent Fartøj, er det sandeligt fra dansk Grund, de fange dem. Der kan derfor ikke være Tale om, at lægge Told paa de Østers, der bringes fra det ene danske Territorium til det andet. Efter min Mening vilde Fiskerne ogsaa kunne vinde en saadan Sag, hvis den blev anlagt imod Finanserne, men det er jo en bekostelig Historie for fattige Fiskere at skulle lægge Sag an mod Statskassen, og det forekommer mig, at til Støtte for Fiskeriet og uden Skade for noget Menneske kunde Finansministeren ad administrativ Vej faa Sagen ordnet. Men da der nu i saa mange Aar har været Tale herom, og ikke desto mindre ingen Finansminister vil tage Sagen op trods alt, hvad der tales og skrives om Støtte til Fiskeriet, have vi optaget det i vort Forslag, og den Indvending, der kunde gøres om, at det vil skade Bortforpagtingen af det indenlandske Østersfiskeri, tillod jeg mig i Fjor i det mindste efter min Mening fuldstændig at gendrive, og jeg skal derfor her kun henvise til Forhandlingerne i Fjor.

Det tredje Punkt har jeg allerede om-